

Zakariás 11

Zakariás próféta könyve számos olyan információt tartalmaz, amely kiegészíti több ismertebb prófécia mondanivalóját. Ez az írás konkrétan a könyv 11. fejezetével foglalkozik, ami rövid terjedelme ellenére különösen fontos, duális jellegű próféciai üzeneteket közvetít. Tehát, az itt megjövendölt eseményeknek az előzetes, vagy történelmi beteljesedései mellett lesz a kor végén egy végső, nagy végidei beteljesedésük is, és itt mindkét nézőpontja fel lesz vázolva. A fejezet egyebek mellett rálátást nyújt arra, hogy miért oly silány a modern kereszténység szellemi állapota, az Antikrisztusra vonatkozó utolsó sorai pedig érthetőbbé teszik Dániel próféciáit, valamint a sokat vitatott 2Tesszalónikai levél 2:3-4 mondanivalóját is. Ha tömören kívánjuk összefoglalni, ez a fejezet két pásztor és két nyáj története: Egy Jó Pásztoré és egy mihaszna, gonosz pásztoré, valamint az általuk terelt nyájaké.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God

Copyright © 2017, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

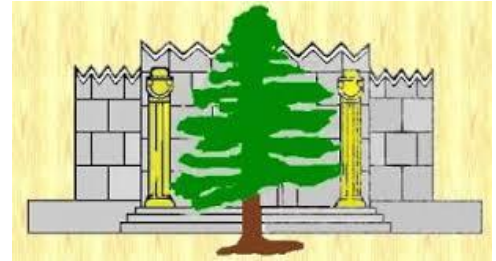
<http://www.churchofgod.hu>

A Zakariás 11., mint beteljesedett prófécia

Zakariás korábbi 9. és 10. fejezetei úgy mutatják be a Messiást, mint egy gondoskodó pásztor, a 11. fejezetben az ő megtagadása és annak következményei vannak felvázolva, ami kihat a második eljövételének időszakára is. A 11. fejezeten belül is ez látható, az első versekben felvázolt álságos állapotok a 4.-14. verssorokban bemutatott „Jó Pásztor”, a Felkent megtagadásának a közvetlen fejleményei. Jól tudjuk, hogy amikor a zsidók elvetették a Messiást, nem sokkal azután eljött rájuk az ítélet. Az első eljövetelekor megtagadott Messiást azonban egy aposztata nemzettel áll szembe a kor végén a visszatérésekor is, ám ekkor már a szellemi nép bizonyos elemei is korrigálásra szorulnak. A 11. fejezet ezért az ítélet bemutatásával kezdődik, ami duálisan vonatkozik az I. századi Júdeában megtörténtekre, és a kor végén végbemenő eseményekre is. A próféta meglehetősen költői módon fejt ki a szörnyű ítéletet:

Zakariás 11:1 ¹Nyisd ki kapuid, Libanon, cédrusaid hadd eméssze meg a tűz!

Ez a rövid nyitó sor már önmagában is egy kisebb tanulmányt érdemelne! E röpke mondatnak ugyanis mérhetetlenül nagy jelentősége van az egykori kőtemplom elpusztulására vonatkozóan, ugyanakkor a kor végén a szellemi templomra (az egyház) vonatkozóan is! A hatalmas és szépséges libanoni cédrusfák a Salamon által felépíttetett jeruzsálemi templom egy nagyon fontos épületanyagát képezték (*I. Királyok 6:15-18*). A korai rabbik és targumok a „*Nyisd ki kapuid Libanon*” üzenetet határozottan a templom elpusztítására vonatkoztatták. Jamieson Fausett Brown a Zakariás 11:1-hez írt kommentárjában hivatkozik erre az idézetre:

„Negyven évvel a templom lerombolása előtt, a ‘Massecheth Joma’ néven ismert traktatus szerint a templom kapui önmaguktól megnyíltak, mire rabbi Johanan ijedtében így kiáltott fel: ‘Zakariás próféciájából tudom, hogy közel van az elhagyatottságod ideje.’”

Rashi a II. templom elpusztulásával kapcsolatos egyik kommentárjában ez áll:

„Mert a Jordán büszkesége prédává lett, a Jordán büszkesége, ami a fiatal és vén oroszlánok helye. A bölcseink megmondták (Yoma 39b), hogy a ‘**Nyisd ki kapuid, Ó Libanon**’ - amint azt a próféta megjövendölte - az a második templom elpusztításával áll kapcsolatba; mivel a templom kapui maguk által nyíltak meg negyven évvel a pusztulás előtt. Rabban Yochanan ben Zakkai fedte meg azokat, mondván: Templom, meddig félted magadat? Tudom azt, hogy eljön pusztulásod ideje. Zakariás, Iddo fia ekként jövendölte ezt meg felőled: ‘*Nyisd ki kapuid, Ó Libanon*’ - The Judaica Press Complete Tanach, Rashi commentary on Zechariah, online version, <http://www.chabad.org/library/article.asp?AID=16215&showrashi=true>

Talán nem is kell emlékeztetni az olvasót arra, hogy a Felkent negyven évvel a templom lerombolása előtt végezte el a szolgálatát – s maga is megjövendölte a templom pusztulását (*Mt. 24:1-2*) -, noha a rabbik ezt a kapcsolatot természetesen nem kívánták, kívánják érzékeltetni. Mindenesetre, a korai rabbinikus hagyományok a templommal, illetve annak pusztulásával asszociálták ezt a sort. De meg állja a helyét ez az értelmezés a keresztény egyház szempontjából is? Nos, mint látni fogjuk, ez esetben igen, teljes mértékben. Hogy itt valóban a templomról van szó (a fizikairól, majd a szellemiről) az később nyilvánvalóbbá válik, ahogy Zakariás egyéb fejezetei is tisztázzák ezt. Az ószövetségi időkben a templom a zsidó nép hitéletének a központja volt, bibliai értelemben a zsidók **korrekt** ószövetségi vallásrendje enélkül megszűnt létezni. Az, hogy a templom meg lett vonva tőlük, az azt jelenti, hogy elégtelenné, méltatlanokká váltak a régi rend fenntartására, a Messiás által elhozott újat viszont elvetették. Emiatt jött el az ítélet rájuk, ami egyaránt érintette a vallási rend vezetőit és a köznépet is:

Zakariás 11:2-3 ²[Jajgass, cédrus, mert ledőlt a cédrus: elestek a hatalmasok.] Jajgassatok Básán tölgyei, mert kivágták a járhatatlan erdőt. ³Pásztorok jajgatása hallik: mert kiszáradtak a dús legelők. Bömbölnek az oroszlánkölykök, mert elpusztult a Jordán dicsősége!

Ez az idő a tűz próbája volt Isten népén, ami megemésztette a Szent Földet, s ez meg fog ismétlődni a kor végén is, amikor újra „*eljön a tűz Lebanontól Bászánon át a Jordánig*”, felülről lefelé: északról elindulva eléri a középső területeket, majd onnan tovább a déli határvidéket, a Jordán völgyét. A jelkép egyértelmű, az Isten népe fölötti ítélet úgy emészti meg az istenteleneket, mint a tűz a fákat. Az allegorikus értelmezés szerint a cédrusok a templom mellett a föld hatalmasait, nemeseit, esetleg hőseit jelképezik, s ha azok elpusztulnak, a többi fa - az átlagemberek még kevésbé lesznek - képesek ellenállni a lángoknak és a tűz [a csapások] martalékává lesznek. A „pásztorok” Júda vallási életének, és az államigazgatás irányítói, vezetői jajgatnak az elveszett nyájaik miatt, hisz egyértelmű, hogy az általuk képviselt vallási és társadalmi rend minősége nem volt elégséges, a tűz próbálta meg és emésztette fel. A fiatal oroszlánok általában a diadalmas harcosok szinonimája a Szentírásban, és Júda jelenlegi büszke és erős hadereje teljesen megtörik, felmorzsolódik, még ha ez a jelen pillanatban hihetetlenül is hangzik sokak számára. A fejezet további részeiből egyre nyilvánvalóbb lesz az is, hogy itt duális módon részint Jeruzsálem és teljes Júda i.sz. 70-ben megtörtént iszonyatos pusztulásáról, részint pedig ezt az előzetest messze meghaladó, a végidőkben megtörténő beteljesedésről van szó. Ez utóbbi jóval fontosabb korunk embere számára. Más szóval, ahogy ez sok más prófécia esetében is így van, ez a prófécia nem csupán egy történelmi lecke, hanem egy jövőre szóló figyelmeztetés is. Természetesen a lecke, a prófécia beteljesedése, ami a már megtörtént történelmi precedens, ami érthetőbbé, kézzelfoghatóbbá teszi a jövőnkre szóló beteljesedését is.

A római légiók északról déli irányba vitték véghez a támadást és Josephus leírásaiból tudjuk, hogy a rómaiak annyi fát vágtak ki az ostromsáncokhoz és hadigépekhez, hogy Jeruzsálem körül húsz mérföldes körzetben teljesen eltűntek az erdők (Josephus, *A zsidó háború*, 6. k. 8. f.). Ahogy ekkor megtörtént, a kor végén ugyancsak északról indul meg a támadás Jeruzsálem és Júda ellen (*Jer. 4:15-17*). Ez a pusztítás, a modern harceszközök még pusztítóbb hatékonysága miatt messze szörnyűbb lesz, ami a természetet is felemészti (vö.: Jóel. 1.). Amint azt már kifejtettük, a fejezet első verssoraiban felvázolt állapotok a 4.-14. verssorokban bemutatott „Jó Pásztor”, a Felkent megtagadásának a közvetlen fejleményei. Dániel próféta ugyancsak duális vonatkozásban [kettős beteljesedésüként] jegyezte le előre ezeket az eseményeket:

Dániel 9:26-27 ²⁶A hatvankét hét eltelte után megölik a felkentet, senkije sem lesz. Egy eljövendő fejedelem népe pedig elpusztítja a várost és a szentélyt. Elvégzett dolog, hogy pusztán álljanak a háború végéig. De a fejedelemnek is vége lesz, ha jön az áradat. ²⁷Erős szövetséget köt sokakkal egy hétre, de a hét közepén véget vet a véres- és a ételáldozatnak. A templom párkányára odakerül az iszonyatos bálvány, míg csak rá nem szakad a pusztítóra a végleges megsemmisülés.

A Zakariás 11. fejezetének következő versei kihangsúlyozzák azt, hogy a pusztítás a Messiás megtagadásának a következménye. Jegyezzük meg, Zakariás itt a Messiás személyében beszél, s az itt elhangzottak így messiási szövegrészek:

Zakariás 11:4-9⁴Így szólt hozzám JHVH: Legeltesd ezeket a leölésre szánt juhokat!

A pásztor feladata az, hogy jól tartsa, etesse, itassa és ellássa a nyáját. A Messiás szolgálata alatt megtérésre hívta fel a zsidó népet, hogy az abból fakadó bűnbocsánat által elkerüljék az eljövendő ítéletet, a harag napját. Jó Pásztorként fegyelmezte, tanította és figyelmeztette a népet. Ez egyben a képlete a szellemi értelemben vett pásztorkodásnak is. Jahósua maga vázolta fel az éles különbséget a jó pásztorok és a bérelt pásztorok között (*Jn. 10:11-15*), és arra utasította Pétert, hogy majd jó pásztorként gondozza, etesse a nyáját (*Jn. 21:15-17*). Egy pásztornak tehát az a feladata, hogy bőven ellásson szellemi eledellel, és az isteni életmód követésére tanítsa a nyáját (*vö. Ez. 34:23-24; Ézs. 40:9-11; Ap.Csel. 20:28*). A gonosz pásztorok ellenben csak a maguk javát, hasznát nézik, a nyáj számukra csak eladható eszköz a nyereséghez, jóléthez:

Zakariás 11:5-6⁵Azok, akik megvásárolták, büntetlenül öldösik őket. **Akik meg eladták, azok így szólnak: „Áldott az Isten! Lám, meggazdagodtam!”** És pásztoraik is kíméletlenül bánnak velük.⁶[Én sem fogom többé kímélni az ország lakóit! – mondja JHVH. Inkább kiszolgáltatok minden embert a szomszédjának és a királynak. Feldúlják az országot, és nem szabadítom ki őket a kezükből.]

Ezek a pásztorok emberi parancsolatokkal és eltorzult valláshagyományokkal váltják fel az Isten parancsait és tanításait (*Mt. 15:8-9; 23:4*), és pozícióikban öntelten tetszelegve sanyargatják a népet. Ezért leölésre szántak a juhok (*Zsolt. 44:22*), aminek folytán a rómaiak kezébe adták a pusztulásra. Mivel nem hallgattak a figyelmeztetésekre, maga a Jó Pásztor rendelte el a nyáját leölésre:

Zakariás 11:7-9⁷Hozzá is láttam, hogy legeltessem a leölésre szánt nyáját a kereskedőknek. Két botot vittem magammal. Az egyiket elneveztem „Kegyelem”-nek, a másikat meg „Egység”-nek. Elkezdtem tehát legeltetni a juhokat.⁸Egy hónap alatt három pásztorot úztem el, keserűség fogta el a lelkeim miattuk, és ők is megvetettek.⁹Ekkor azt mondtam: **„Nem legeltetek tovább benneteket! Aki meg akar halni, csak haljon meg, aki el akar pusztulni, csak pusztuljon ki. Akik pedig megmaradnak, egyék meg egymás húsát.”**

Mindez tehát abból következett, hogy nem ismerték fel a számarháton Jeruzsálembé bevonuló Messiást (*Zak. 9:9*), és mert megtagadták a Jó Pásztort, akit 30 ezüstpénzért adtak [árultak] el. Történelmi tény, hogy Jeruzsálem ostromának idején a különböző zsidó frakciók egymással marakodtak, egymást pusztították, az éhínség pedig a kannibalizmusig fajult. Itt figyelembe kell tartani azt, hogy az extrém éhínség és a kannibalizmus egyike a szövetség megszegése, valamint JHVH parancsolatai iránti engedetlenség által kiérdemelt átkoknak (*5Móz. 28:53-57; 3Móz. 26:29; Jer. Sir. 4:10-11*). Júdea szerte több mint egy millió zsidó esett áldozatul a rómaiak általi pusztításnak, nem sokkal később pedig további 580.000 zsidó pusztult el az esztelen Bar Kochba lázadás alkalmával (i.sz. 132-135). A régi Jeruzsálem nagyrészt elpusztult, s a rómaiak új nevet adtak a városnak, ahonnan kitiltották a zsidókat, akik innentől szórványba kerültek. A 8. vers említést tesz három pásztorról, akik egy hónap alatt lettek elmozdítva Izrael fölül. Izraelt

hagyományosan a próféták, a papi osztály, és a civil uralkodók irányították, s mivel mindhárom tisztség viselői korrupt módon funkcionáltak, így el lettek mozdítva helyükről.

A 7. versben említett két bot külön magyarázatot igényel. A korabeli közel-keleti pásztorok két botot tartottak maguknál, az egyiket a nyáj védelmére használták, a másikat annak terelésére: „Vessződ, pásztorbotod biztonságot ad”, utal erre szellemi vonatkozásban a zsoltáros (*Zsolt. 23:4*). Jahósua úgy jött el Izraelhez, mint pásztor a nyájához, aki felülvizsgálja az. Mint látni fogjuk, itt a pásztorbotok egyben szövetségeket is jelölnek. A szövegben említett pásztorok, Izrael álszent vallási és civil vezetőit jelölik, akik korrupttá lettek, s így rossz irányba, veszedelembe vezették a nyájat. Ez végül a szövetség felbontását eredményezte:

Zakariás 11:10-14 ¹⁰És vevém egyik pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népekkel kötöttem. ¹¹És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzám, hogy JHVH dolga ez. ¹²És mondom nékik: Ha jónak tetszik néktek, adjátok meg az én béremet; ha pedig nem: hagyjátok abba! És harmincz ezüst pénzt fizettek béremül. ¹³És monda JHVH nékem: Vesd a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harmincz ezüst pénzt, és vetém azt JHVH-nak házába, a fazekas elé. ¹⁴Majd eltörém a másik pálczámat is, az egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda között és Izrael között.

A megtagadott Jó Pásztor itt három olyan dolgot tesz, amelyek próféciai jelekként szolgálnak a Messiás kilétét és cselekedeteit illetően:

1. Megfogja a szépség, vagy „kegyelem” nevű botját és kettétöri azt, a templomba vetteti a bérét, és kettétöri az „egység” nevű botját is. Az első bot nevét, kegyelem-ként adja vissza a fenti fordítás, de az eredeti héber szó [[nō·`am](#)] további jelentései: örömteliség, jó szándék, kedvesség, szépség, vagyis magába foglalja mindazt, amit Isten kimutatott és gyakorolt a választott népe, Izrael irányába. Ennek része volt az is, hogy Isten megóvta népét a többi néptől, hódító birodalmaktól (*vö. Zak. 9:8*). Megtört hát a dicsőséges kapcsolat, a szövetség, amivel vége lett a *nō·`am*-nak, és vége lett annak a népekkel kötött szövetségnek is, ami által visszatartattak attól, hogy árthassanak Izraelnek. Más szóval, Izrael ki lett szolgáltatva a világnak, s pogány nemzeteknek. A többi már ismert történelem. Jeruzsálem és a templom elpusztult, a zsidók szétszóródtak, s beteljesedtek a szövetségseges átkai (*5Móz. 28:64; 2Krón. 7:19-20*). A „sanyargatott juhok”, akik ragaszkodtak Istenhez mindazok, akik felfogták, megértették az ő tanításait és dolgait, és megkötötték vele az új Szövetséget. Ők Lukács 14. példabeszédében említett nincstelenek, a sánták, a vakok, az adószedők, és a melléjük behívott idegenek, vagyis a megtért bűnösök, akik felismerték a Messiást, Jahósuát, megtértek és követik őt. Ez a „kis nyáj” (*Lk. 12:32*), amely ismeri és követi a Jó Pásztorát, aki életét adta értük (*Jn. 10:14-15*). De „*azok közül, akik hivatalosak voltak [Júda] senki sem ízeleli meg a mennyek királyságának lakomáját.*”

(Lk. 14:24) Nem mellékesen a Pásztorához hú kis nyáj oltalomban részesült a harag napján és túl is vészelték Jeruzsálem és Júdea pusztulását.

2. A Jó Pásztor maga is beadta a „felmondását” Izrael számára, nem kívánt többé pásztoruk lenni, és elkérte tőlük a bérét, mire harminc ezüstpénzt vetettek elé, egy testileg megrokkantott rabszolga árát (2Móz. 21:32). Mindössze ennyibe vették Izrael elohimját (hatalmasságát), a Felkent teljes munkásságát, amit a teremtéstől a testi küldetéséig elvégzett értük. Ugyanakkor ezáltal beteljesedtek az *Ézsaiás 53.* fejezetének próféciai, amit részletesen vázolnak az új Szövetség írásai (Mt. 26:15-45; 27:2-9).

3. A harmadik aktus az egységnek, vagy köteléknek nevezett botnak a kettétörése volt, aminek jelentőségét csak kevesen értik meg. A Messiás a próféciaik szerint helyreállítja, egyesíteni fogja Izraelt és Júdát (Ez. 37:15-27). Ez az első eljövetelkor nem történhetett meg. Júda teljes nemzetként tagadta meg a Messiást, Izraelnek pedig csak egyéni választottai lettek elhívva. A két testület, Izrael választottai és a „beoltott” pogány választottak az Isten szellemi házává váltak az újszövetségi egyházban. Ezáltal viszont a Júda és Izrael közötti kapcsolat teljesen, immáron szellemileg is megtört. Izrael házának nemzetei ugyanis - ha nagyrészt csupán névlegesen is -, de elfogadták a Messiást, míg Júda a mai napig tagadja őt. A Zakariás 12. és számos egyéb próféciaiból tudjuk, hogy a Messiás nyílt megtagadása Júda részéről egészen a kor végéig fog tartani, s csak akkor térnek meg, amikor látni fogják, és keservesen siratják azt, akit általdöftek – a visszatérő Messiást (Zak. 12:10). Ahogy korábban Izrael, úgy Júda is vissza lett vetve Sátán világába, és a bukott világrend szellemi befolyása alá került, amint az a kabbalizmusban és talmudizmusban tükröződik. A Messiás elvetése és a **szikárius Barrabás** éltetésével, az ő módszereinek követésével az antikrisztusi útra tértek. **Isten nincs szövetségi állapotban azokkal, akik megtagadták Jahósuát, a Felkentet.** Nem, Isten nem szegte meg az Ábrahámnak adott ígérését: Az új Szövetség az ígéretek egy új, szellemi fázisa volt, s Isten az azt megkötő izraelitákkal továbbra is szövetségi viszonyban áll. Ugyanakkor ez a szövetség a továbbiakban már nem kötődött csak a testi Izraeliták vérvonalához, hanem ki lett terjesztve az ígélet és hit fiaira, a nemzetek választottaira is:

Róma 9:6-7 ⁶Nem mintha az Isten ígéje megbukott volna. Mert hisz nem mindenki tartozik Izraelhez, aki Izráeltől való, ⁷nem mind számíthatók gyermekeknek, akik Ábrahám magvából származnak, hanem *azt mondta az isteni szó:* "Csak ami Izsákban van, azt fogják magodnak nevezni," ⁸**azaz nem a hús gyermekei az Isten gyermekei, hanem csak az ígélet gyermekeit számítják magnak.** ⁹Mert ígéletnek szava ez: "Ebben az időtájban eljövök majd és Sárának fia lesz."

Akik Krisztushoz tartoznak, azok Ábrahám gyermekei és az ígéretek örökösei (Gal. 3:29), a továbbiakban ők vannak Isten Szent Izráeljeként számontartava (Gal. 6:16, és lásd még az **Izrael és az Egyház titka** című írást). A hitet megtagadó testi izraeliták ki lettek vágva a nemes olajfából, s a visszaoltásuk előfeltétele a teljes nemzeti megtérés és az új Szövetség

felvétele (Jer. 31:31.-34.). Az ember azonban konok lény, s az elmúlt kétezer év a példája annak, hogy a megtérés, a szellemi átalakulás nem fog magától megtörténni. Ezért, a türelmi idő lejártával a korszak végén Izrael népei rettenetes feddésnek lesznek kitéve és a rossz, vagy másnéven mihaszna pásztor, az Antikrisztus kezébe adatnak:

Zakariás 11:15-16 ¹⁵Az Úr ismét szólt hozzám: „Végy magadhoz olyan felszerelést, mint az esztelen pásztoré. ¹⁶Mert, nézd, az országban esztelen pásztorok támasztok: **nem keresi, ami elveszett, nem kutat a tévelygő után, nem gyógyítja a sebesültet, nem támogatja a kimerültet, hanem megeszi a kövér állatok húsát, és letépdési a körmüket.** ¹⁷Jaj a gonosz [mihaszna] pásztornak, aki magára hagyja a nyáját! Érje utol a kard a kezét, meg a jobb szemét! Száradjon el a karja egészen, vakuljon meg a szeme teljesen!”

A Jó Pásztor elvetésének egyenes történelmi következménye az lesz, hogy a kor végén egy Gonosz Pásztor kezébe kerülnek, aki az Antikrisztus személyében fog megnyilvánulni (*2Thessz. 2:3; Jn. 5:43; Dn. 9:27*). Ez egy hosszabb, kétezer éven át tartó folyamat végeredménye lesz, s ezen a ponton kezdünk is bele a Zakariás 11. próféciainak a még előttünk álló végső és korábbinál jelentősebb beteljesedésének magyarázatába.

A Zakariás 11. végidőkre szóló próféciai üzenete

Ézsaiás, Ezékiel és az egyéb próféták üzenetei gyakran kezdődnek úgy, hogy koruk népéhez szólnak, majd az üzenet közben hirtelen a „végső időkre” váltanak. Ezáltal tudjuk, hogy duális próféciaikról van szó, amelyeknek legalább két alkalmazása van. A Zakariás 11. fejezete egy ilyen nagyjelentőségű, kettős üzenetet hordozó prófécia. Az előzetes beteljesedést már felvázoltuk, de hátra van még az üzenet előttünk álló aspektusa.

A Szentírás próféciai határozottan kijelentik azt, hogy Izrael csak ideiglenesen lett megtagadva, és a kor végén Isten helyre fogja állítani mind a tizenkét törzset a saját hazájukban és megköti velük is az új Szövetséget (*Jer. 31:31; Ez. 37; Róm. 11*). A próféciaik azonban egy elképesztően lesújtó képet festenek a korszak végi Izrael és Júda szellemi állapotáról: noha jólétben élnek, a törvényszegés, bálványimádat, igazságtalanság és paráznaság jellemzi ezt a generációt. Ebből az állapotból, teljes szívből és akaratból meg kell térniük. A Róma levél 2. fejezetéből tudjuk, hogy Isten hosszútűró, elégséges időt és lehetőséget nyújt a megtérésre, de végül elkövetkezik az ítékezés ideje a nemzeteken. Az ítélet pedig az Isten házával (*1Pét. 4:17*) kezdődik, úgy a szellemi házzal (az egyházzal), mint az olajfába visszaoltandó testivel (Izraellel):

Róma 2:4-9 ⁴Avagy semmibe veszed, hogy Isten végtelenül jó, türelmes és elnéző, s nem jut eszedbe, hogy irgalma bűnbánatra akar vezetni? ⁵Konokságodban és szíved megrögzöttségében csak büntetést halmozol magadra, a haragnak és az Isten igazságos ítélete megnyilvánulásának napjára. ⁶Ő kinek-kinek tettei szerint fizet: ⁷örök élettel annak, aki a jótettekben kitartva dicsőségre, tiszteletre és halhatatlanságra törekszik, ⁸haraggal és megtorlással annak, aki haszonleső, s nem hajlik az igazságra, hanem a gonosszággal

tart. ⁹**Mindenkit, aki gonoszat művel, utolér a kín és a gyötrelem, elsőként a zsidót, azután a pogányt.**

A próféciákból tudjuk, hogy korunk Izraelje és Júdája addig fokozza a gonoszságait, míg Isten megelégedve azt, az ellenségeik kezébe adja őket, és el kell szenvedniük Jákob nyomorúságának nevezett eseményt (*Jer. 30:7*), egy minden eddigit meghaladó vészorszakot, amit csak a nép egy parányi töredéke fog túlélni. De az legalább végre megtér: „*A maradék megtér! Jákob maradéka az erős Istenhez.*” (*Ézs. 10:11*). Habár az izraelita nemzetek Júda kivételével - legalábbis névlegesen – keresztény nemzetek, de a jó pásztor tanításait megvetik, és ennek eredményeként megismétlődik a történelem, mivelhogy ma is hamis pásztorok, bérpróféták és korrupt vezetők terelik a nyáját a veszedelem felé:

Zakariás 11:5-6 ⁵Azok, akik megvásárolták, büntetlenül öldösik őket. Akik meg eladták, azok így szólnak: „Áldott az Isten! Lám, meggazdagodtam!” És pásztoraik is kíméletlenül bánnak velük. ⁶[Én sem fogom többé kímélni az ország lakóit! – mondja az Úr. Inkább kiszolgáltatok minden embert a szomszédjának és a királynak. Feldúlják az országot, és nem szabadítom ki őket a kezükből.]

Több további ószövetségi prófécia is utal erre az időszakra, így Jeremiás, Mikeás, és Ezékiel is, akiknek a párhuzamos próféciai érthetőbbé teszik mindezt:

Jeremiás 23:1-2 ¹Jaj a pásztoroknak, akik elvesztik és szétszélesztik legelőm juhait – mondja JHVH. ²Ezért ezt mondja JHVH, Izrael Istene a pásztoroknak, akik népemet vezetik: Szétszélesztettétek nyájamat, szétkergettétek, s nem törődtek velem. Nos, nekem majd lesz gondom rátok, mégpedig gonosz tetteitek szerint – mondja JHVH.

Mikeás 3:9-12 ⁹Halljátok ezt, kérlek, Jákob házának fejei és Izrael házának vezérei! akik utáljátok az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok; ¹⁰Akik vérrel építitek a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal! ¹¹Kiknek fejedelmei ajándékért ítélnék, és papjaik jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért jövendölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak, mondván: Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik mi reánk veszedelem!¹²Azért ti miattatok mezővé szántatik a Sion, és kőhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős

Ezékiel 22:25 ²⁴Embernek fia! mondd néki: Te vagy a föld, mely meg nem tisztult; esőt nem kapott a haragnak napján. ²⁵Pártosok az ő prófétái ő közepette; olyanok, mint az ordító oroszlán, mely ragadományt ragad: lelkeket ettek, kincset és drágaságot elvesznek, özvegyeit megsokasítják őbenne. ²⁶Papjai erőszakot tettek törvényemen, s megfertéztették, ami nékem szenteltetett! különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi köz, s a tisztátalan és tiszta között különbséget nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszenteltetnek engem. ²⁷Előljárói ő közepette mint a ragadományt ragadozó farkasok: vért ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhessenek nyereséggel. ²⁸És prófétái mázolnak nékik mázzal: hiábavalóságot látnak s jövendölnek hazugságot nékik, mondván: Így szól az Úr Isten! holott az Úr

nem beszélt.²⁹A föld népe nyomorgatást cselekszik és ragadományt ragadoz, a szűkölködőt és szegényt sanyargatja, s a jövevényt törvénytelen nyomorgatja.³⁰És keresék közülök valakit, a ki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országért, hogy el ne pusztítsam azt; de senkit nem találék.³¹**Ennekokáért kiontám haragomat reájok, megemésztém őket búsulásom tüzével, útjokat fejökhöz verém, azt mondja az Úr Isten.**

Korunk felszínes, csupán névlegesen és kulturálisan „keresztény” tömegei nem rendelkeznek azzal a szellemi képességgel, hogy különbséget tudjanak tenni a hamis és igaz pásztorok között. Elvetik azt az egyszerű támpontot, hogy az a tanító, aki nem a Tóra és a kinyilatkoztatás szerint tanít, abban nincs [szellemi] világosság (*Ézs. 8:20*). Ideje lenne visszatérni az ókeresztények szellemi éberségéhez és elővigyázatosságához a pásztorokkal és prófétákkal kapcsolatban, ahogyan az a [Hermsz Pásztorának egy idevonatkozó részében](#) is le lett jegyezve.

Izrael és Júda pásztorainak - vallási és civil vezetőinek - szükségszerű elmozdítása egyetlen hónap leforgása alatt fog végbemenni, aminek körülményeit a [Hóseás 5. fejezete](#) fejt ki részletesebben. A kor végén a Jó Pásztor megtagadása abban csúcsosodik ki, hogy szénre lép, és széleskörű elfogadást nyer a Gonosz Pásztor, az Antikrisztus, s itt idézzük újra Zakariást:

Zakariás 11:15-16¹⁵JHVH ismét szólt hozzám: „Végy magadhoz olyan felszerelést, mint az esztelen pásztoré.¹⁶Mert, nézd, az országban **esztelen pásztorot támasztok**: nem keresi, ami elveszett, nem kutat a tévelygő után, nem gyógyítja a sebesültet, nem támogatja a kimerültet, hanem megeszi a kövér állatok húsát, és letépdesi a körmüket.

Amint már utaltunk rá, a mihaszna pásztor maga a messiási szerepben tetszelgő Antikrisztus lesz, aki igaz emberként, uralkodóként lép színre, és széleskörű elfogadást nyer majd, az izraelita nemzetek, a zsidók, a névleges keresztények köreiből, sőt, még az igaz szenteket is megzavarja. Ezt a pásztorot végsősoron Isten támasztja fel, és Ő maga adja neki a hatalmat ahhoz, megbüntesse népét, hogy próbára tegye és üldözze az igazakat, és emellett arra is, hogy uralja a népeket a feltámasztott fenevad birodalom által (*Dán. 8:24; Zak. 11:16; Jel. 13:7 Ézs. 10:6*). Ez a megtévesztés nem kis részben azért történhet meg, mert önjelölt pásztoraik és prófétáik hamis tanításai által elvetik a Tanítást, és teljesen elvesztették a helyes próféciai perspektívát is, így szinte kondicionálva lettek az Antikrisztus befogadására. A zsidók részéről az Antikrisztus elfogadása a valós Krisztust megtagadó vallási elvakultságból, és a szekuláris cionizmusból fakadó [álmessianizmus](#) közvetlen következménye lesz. Elfogadják azt, aki a saját nevében fog megjelenni (*Jn. 5:42-43*) és aki egy hamis béke, igazságszolgáltatás ígéretével szédíti meg őket, és szövetségre lép sokakkal (*Dán. 9:27*). Ezen a ponton a mihaszna pásztor egyaránt ki fogja elégíteni a rabbinikus judaizmus vallási és a szekuláris cionizmus politikai vágyait, és messiásnak tekintik őt. A korai keresztény

egyház értelmezése szerint a hamis bíró és az özvegyasszony példabeszédében (Lk. 18:1-8) a hamis bíró az Antikrisztust, az özvegyasszony pedig az istenfeledő Júdát jelképezte:

„Az úr is beszélt, mint elkövetkezőkről azoknak, akik nem hittek bene: *„Én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem: amikor más fog jönni saját nevében, őt be fogjátok fogadni.”* (Jn. 5:43) – az Antikrisztust hívta ezzel „más”-nak, mert idegen az Úrtól. [vö. Ill. Ap. 4:8] **Ez az igazságtalan bíró is, akit az úr említett, mint „aki nem félt Istent, sem emberrel nem törődött” (Lk. 18:2-6) akihez az özvegyasszony menekült az ő Isten feledésében, - azaz a földi Jeruzsálem -, hogy álljon bosszút ellenségén. Amit [az AK] meg is tesz majd királysága idején:** áthelyezi majd királyságát ebbe [a városba], és Isten templomába fog ülni, tévedésbe viszi azokat, akik imádják őt, mintha Krisztus volna. *Ebből az okból szólt ismét így Dániel: „És ő elhagyja a szent helyet; és bűn került az áldozat helyébe, és az igazságosság elvétetett a földön, és tevékeny volt és szerencsésen haladt.”* (Dán. 8:11-12, LXX). - Ireneaeus, Az eretnekek ellen, V. könyv, 25:4.

Eszerint az Istent nem félő, és emberrel sem törődő bíró számára teher az „özvegyasszony”, és csak azért enged az ő zaklatásának az ellenfeleivel szemben, mert a helyzet folytán rákényszerül. És való igaz, ahhoz, hogy az Antikrisztus széleskörű elfogadást és hitelt nyerjen a judeo keresztény/világban, ahhoz teljesíteni kell a zsidóság és megtévesztett kereszténység által elvárt igényeket ellenségeikkel szemben.

A belső problémáktól omladozó izraelita nemzetek részéről a vallás mellett erősen közbejárásnak a gazdasági és politikai tényezők is, hiszen ezen a téren ki lesznek szolgáltatva **„az asszír”** fenevad birodalmának. Megtörik Júda és Izrael politikai, katonai szövetsége is (Zak. 11:14), mindkét fél a maga érdekeit nézi és „az asszírnak”, a mihaszna pásztornak udvarolnak, aki mesterien kihasználja a helyzetet. De az a valóságban nem gyógyít, és nem támogat, hanem a maga céljait nézi, míg végül a kezébe adott nyájra tör és letépdesi körmeiket - az adott időben ugyanis kinyilvánítja valós sátáni énjét, és üldözni, pusztítani kezdi a kezébe adott nyáját. (Dán. 7:21)

A gonosz pásztor támadása azonban több síkon folyik, nem csak a népeket, és nem csak Isten fizikai népét kívánja megnyerni, de a szellemet is! Figyelmét és gonosz szándékát a szentekre rögzíti (Dán. 8:25, - LXX).

Dániel 7:25 És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szenteit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig.

Dániel 8:25 A szenteken lesz gondolata és jószerecsés lesz a hazugság a kezében és szíve fölmagasztaltatik és csellel sokakat elpusztít, és a pusztítás férfait állítja föl és a kéz zsinagógáját létrehozza, és bosszút áll. (LXX).

Dániel 8:23-25 ²³Uralmuk végén, amikor teljessé válik a gonoszság, egy ravasz és cselszövő király támad. ²⁴Nagy hatalma lesz, bár nem a maga erejéből. Hallatlan módon pusztít, és sikerrel jár a

vállalkozása. Irtja a hatalmasokat és a szentek népét.²⁵Ravaszsága miatt sikerre viszi keze a cselszövést. Erre szíve felfuvalkodik, és minden lelkiismeret-furdalás nélkül sokakat megöl, sőt még a fejedelmek Fejedelmének is nekitámad. [MT]

Dániel 8:10-12 ¹⁰Sőt felnőtt az ég seregéig, a seregből és a csillagok közül néhányat a földre vetett, és összetiporta őket.¹¹**Felnőtt egészen a (mennyei) sereg Fejedelméig,** megszüntette a mindennapi áldozatot, és elpusztította szentélye helyét¹²és seregét. **A mindennapi áldozatot gonosztettel váltotta fel, az igazságot földre tiporta, és minden tette sikerrel járt.**

A névleges keresztények tömegei a hamis tanítóknak köszönhetően abban bíznak, hogy el lesznek ragadva az eljövendő vészorszak elől. A Szentírás pedig arról tanúskodik, hogy az Antikrisztus az uralma alá kívánja vonni még a Szövetség fejedelmét, valamint Krisztus testét, az egyházat is! Meg is nyer magának közülük olyanokat, akik készén állnak a szent szövetség elhagyására (*Dán. 11:30*). Tudjuk, hogy ez a sátáni géniusz a szellemi megtévesztés mestereként, „*ha lehet, elhíveti még az isten választottait is*” (vö. *Mt. 24:24*). A Krisztus apostolaiként, az igazság szolgálóiként tetszelgő álnok munkások (*2Kor. 11:13-14*) tanításainak köszönhetően a magukat kereszténynek nevező emberek többségét teljesen felkészületlenül érik majd az események. Sokan képletesnek tartják Pál szavait, amikor azt mondja, hogy a megtévesztés miatt lesznek olyanok, akik elpártolnak majd az igazságtól és a hittől. Az Antikrisztus leginkább annak a testületnek a tagjait kívánja hitéből kiragadni, és magának megnyerni, amely egy érvényes szent Szövetségben áll Istennel. Ez pedig az igaz Egyház, vagyis az a testület, amelyről Pál kijelenti, hogy az az élő Isten temploma! Pontosan akként, ahogyan ezt Dániel próféta megjövendölte, miszerint az Antikrisztus „*szövetségszegésre bírja azokat, akiket képes rávenni arra, hogy elhagyják a hitüket*” (*Dán. 11:32*). Bármennyire is szeretnék sokan ezt a próféciát a zsidókra vonatkoztatni, ma **egyetlen** érvényes szövetség áll fenn, egy igaz hit létezik, a Jahósua áldozata által elérhetővé tett új Szövetség, és a hit általi szellemi szolgálat. Istentől, az igazságtól, a Szövetségtől pedig csakis az pártolhat el, aki ismeri az igazságot, és érvényes szövetségi viszonyban áll Istennel. A zsidók Ószövetsége kétoldalúan fel lett bontva valami kétezer évvel ezelőtt, először a nyáj által, majd a Pásztoruk által is. Így a Krisztus mennybemenetele és visszatérése közötti korszakban az egyetlen szent szövetség az új Szövetség. Ezzel teljesen új értelmet kap a Zakariás *11:1* verse, ugyanis a „*kitáruznak Libánon kapui*” figyelmeztetés ezúttal már a szellemi *naon*-ra vonatkozik, ahol az Antikrisztusi megtévesztés által megtörténik a hittől való nagy elpártolás:

2Tesszalonikai 2:3-4, 9-10 **3** Senki semmi módon tévútra ne csaljon benneteket [titeket, hívőket]. Mert nem jön el addig az Úrnak napja, amíg **előzőleg el nem jön az elpártolás** [köztetek, hívők között], és le nem lepleződik a törvénytíprás embere [a hú maradék előtt/által], a veszedelem fia, **4** aki ellene lesz mindennek, amit Istennek neveznek vagy istentisztelet tárgya, s azok fölé emelkedik annyira, **hogy beül az Isten templomába (naon), és Istenként kelletti magát.** ⁹A kinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, ¹⁰És **a gonoszságnak minden**

csalárdságával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő idvességökre.

Dániel 11:30-32 ³⁰Megalázva és elcsüggedve tér vissza, s haragját a szent szövetségen tölti ki. Hazatérve azok felé fordul figyelme, akik készen állnak rá, hogy elhagyják a szent szövetséget. ³¹Megjelennek hadai: meggyalázzák a szentséges várat, megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a vést hozó undokságot. ³²Azokat, akik nem becsülik a szövetséget, hízéggel hízégre bírja. De a nép, amely ismeri Istenét, állhatatos marad. ³³A nép közül az értelmesek sokakat belátásra bírnak, de aztán – legalábbis egy időre – eltántorítják őket, karddal és tűzzel, fogság és kifosztás útján. ³⁴A megpróbáltatás idején a népnek egy kis része segítségükre van, de sokan csak álnok szándékkal csatlakoznak hozzájuk. ³⁵Az értelmesek közül is többen eltántorodnak. Őket is próbára kell tenni, meg kell válogatni és tisztítani a végső időkre.

A kezdeti sikerek után csalódások érik és teljes haragját a szent szövetségen tölti ki, felisteníti és a pusztító utálatosság által egyértelművé teszi szándékait, „De a nép, amely ismeri Istenét, állhatatos marad.” Emiatt: „hadakozott a szentek ellen, és legyőzte őket.” (Dán. 7:21) Az Antikrisztus üldözni kezdi az izraelita nemzeteket és az egyházat, amelynek langymeleg laodíceai elemei teljesen a kezébe lesznek adva megtisztulásra. Jákob nyomorúságának és a Nagy nyomorúság három és fél éves ideje ez. Izrael és Júda népeinek esetében végül ez fogja kiváltani a nemzeti megtérést, mint már idézve volt: „A maradék megtér! Jákob maradéka az erős Istenhez.” (Ézs. 10:11).

Ez a megpróbáltatás az Isten egyházát is érinti, és számukra a válogatás ideje lesz (lásd [A templom megmérése](#) című írást! Beteljesednek Krisztus próféciái (Mt. 24:21-22). Az egyház hű és feddhetetlen elemei a „pusztába futva” biztonságos menedéket nyernek, mivel: „megtartották a kitartásra vonatkozó tanítást, meg lesznek megszabadítva a megpróbáltatás órájától, amely az egész világot éri, hogy próbára tegye a föld lakóit.” (Jel. 3:8-10) Mások azonban könnyebbnek találtnak, szellemileg langymelegek, akiknek meg kell tisztulni, tűzben megpróbált aranyat kell venniük, s csak úgy kapnak fehér ruhát, ha a nagy nyomorúság idején fehérre mossák azt a Bárány vérében. ((Jel. 3:17-18; 7:14) és lásd még [A pusztai menedék egyháza](#) című írást). A szentek béketűrése a következő: Megtartják az Isten parancsait, és Jahósua hitét (Jel. 14:12).

Az egyház megtisztulása, és az elhívottak teljes számának betelte után az Antikrisztust a kezdeti sikerei után utoléri végzete (Dán. 7:26, 8:23; 2Thessz. 2:8; Jel. 19:20; 20:10):

Zakariás 11:17 Jaj a gonosz [mihaszna] pásztornak, aki magára hagyja a nyáját! Érje utol a kard a kezét, meg a jobb szemét! Száradjon el a karja egészen, vakuljon meg a szeme teljesen!”

A mihaszna pásztor elsorvadt keze, és jobb szemének megvakítása szó szerint is, és képletesen is megtörténik. A jobb kéz a cselekvést,

a megvalósítandó cél érdekében végzett munkát jelképezi. Sátán terve egy olyan luciferiánus világrend létrehozása, ahol az emberek őt választják, és az igaz Isten helyett istenként imádják. Ennek megvalósításához létrehozott egy szervezetet, amely által véghez kívánja vinni ezt a hosszútávú tervet, ami az Antikrisztus színrelépésével fog tetőzni. A terv kivételezésének emberi eszközei Sátán iránt elkötelezett luciferiánus háttérhatalmi szervezetbe tömörülve, a Sátán zsinagógájában végzik dolgukat. Ők önmagukat illuminátusoknak, vagyis a megvilágosodottaknak nevezik, és az új [luciferiánus] világrendet megvalósítandó vállalkozásukat egy piramissal jelképezik. A piramis fejköve külön áll és egy szem látható benne. A szem a Sátán uralmát szimbolizálja, maga a fejkő pedig az Antikrisztus eljövetelekor kerül fel a piramisra, s ezzel fog bevégezni a kézzel jelképezett munka vagy vállalkozás. Az illuminátus szimbolikában a kabát alá helyezett kéz a „rejtett kéz”, a titkos munka végzését jelképezi. Az illuminátusok ANNUIT COEPTIS jeligeje is erre a munkára utal, ami durván fordítva ezt jelenti: „a vállalkozás sikerrel jár”, vagy a „tevékenység eredményre jut” (a háttérhatalmi szimbolika rendszert a **2012 – Sátán apokalipszise** című írás mutatja be részletesebben). A Dániel 8:25 versét a Szeptuaginta némileg eltérően adja vissza, utalva erre a testületre és munkájukra:

Dániel 8:25 A szenteken lesz gondolata és jószerencsés lesz a hazugság a kezében és szíve fölmagasztaltatik és csellel sokakat elpusztít, és a pusztítás férfiai állítja föl és a kéz zsinagógáját létrehozza, és bosszút áll. (LXX).

Az idézet szerint az Antikrisztus a szenteket és igazakat először hazugsággal és csellel kívánja eltántorítani, majd pusztítani kezdi őket „a kéz zsinagógájának” nevezett szervezet által. Eszerint a Sátán zsinagógája az Antikrisztus keze alatt egy erőszakszervezetté lesz átformálva, és egyféle szellemi Gestapo-ként fog szolgálni az uralma alatt. A vállalkozás sikeres lesz (*Dán. 8:25*), de rövid életű, a kéz elsorvad, a jobb szem pedig vakká lesz téve, a nagy terv szó szerint a füstbe megy (*Jel. 20:10*), a Sátán zsinagógájának egyes tagjai pedig a hűség és megdicsőült igazak lábai elé lesznek vetve (*Jel. 3:9*). JHVH kiírta a hamispróféták és a tisztatlanság szellemét az országból (*Zak. 13:2*), Izrael és Júda végleg megtisztul a kánaánita elemektől (*Zak. 14:21*).

Zakariás 13:7-9 ⁷Kelj fel, kard, pásztorom és társam ellen – mondja a Seregek JHVH-ja. Lesújtok a pásztorra, és szétszélednek a juhok: kezem a gyöngék ellen fordul. ⁸Ezen az egész földön – mondja JHVH – két rész elpusztul [és elvész], a harmadik rész megmarad. ⁹Ezt a harmadik részt tűzbe vetem, és kiégetem, amint az ezüstöt is kiégetik; megtisztítom őket, amint az aranyat is megtisztítják. S majd segítségül hívja nevemet, én pedig meghallgatom, és azt mondom: „Ez az én népem!” Ő meg azt mondja: „JHVH az én Istenem!” (vö. Ez. 5. f.)

Ekkor végre feléled bennük a megtérés szelleme, siratják őt, akit halálra adtak, miáltal elsőként térnek vissza nemzetként az Istenhez Izrael 12 törzse közül. Az antikrisztusi uralom, és a velejáró szenvedések, és a **visszatérő** Messiás végre ráébresztik az igaz zsidóságot arra, hogy hiábavaló volt az emberi erővel való próbálkozás, esztelen volt a talmudi és kabbalista misztika gyakorlása, mert az hozta el a romlást rájuk:

Zakariás 12:5-11 ⁵Akkor Júda nemzetségfői majd ezt mondják magukban: Istenükben, a Seregek JHVH-jában van az erejük Jeruzsálem lakóinak! ⁶Azon a napon olyanokká teszem Júda nemzetségfőit, amilyen a tüzes serpenyő a fahasábok között, és amilyen a kék között a fáklya: jobbra-balra felperzselik a körülöttük levő népeket, Jeruzsálem pedig sértetlenül megmarad a maga helyén. ⁷**Először Júda sátrait szabadítja meg JHVH**, hogy ne dicsekedjék Dávid háza, és ne dicsekedjenek Jeruzsálem lakói Júdával szemben. ⁸Azon a napon JHVH fogja oltalmazni Jeruzsálem lakóit. Olyan lesz közöttük azon a napon még a botladozó is, mint Dávid, Dávid háza pedig olyan lesz előttük, mint az Isten, mint JHVH angyala. ⁹Azon a napon meg fogok semmisíteni minden népet, amely Jeruzsálemre támad. ¹⁰**Dávid házára** és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét. Rátekintenek majd arra, akit átszúrtak, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak. ¹¹Azon a napon olyan nagy gyászt tartanak Jeruzsálemben, amelyet Hadad-Rimmónért szoktak tartani a megiddói völgyben.

Júda királyi nemzetségei után a további tizenegy törzs is megtér, hazatérnek és visszaoltatnak az Olajfába. Isten keze újra egyé teszi a két botot, Izrael házát és Júda házát (*Ez. 37:15-28*). Csakis a Messiás napjaiban [visszajövelekor] szabadul meg Júda, és nyer biztonságot Izrael.

Jeremiás 23:3-6 ³De nyájam maradékát magam gyűjtöm össze azokból az országokból, ahová elűztem őket; visszahozom őket legelőikre, ott gyarapodni fognak és megsokasodnak. ⁴Pásztorokat rendelek föléjük, hogy gondjukat viseljék és legeltessék őket; nem félnek és nem remegnek többé, és egy sem vész el közülük – mondja az Úr. ⁵Igen, jönnek napok – mondja JHVH –, amikor igaz sarjat támasztok Dávidnak. Királyként uralkodik majd, bölcsen kormányoz, s gondja lesz a jogra és az igazságra az országban. ⁶**Az ő napjaiban megszabadul Júda, és biztonságban él Izrael.** Ez lesz a neve, amelyen szólítják: „JHVH, a mi igazságunk.”

Nem vezetik őket többé hamis pásztorok, a Messiásuk lesz a királyuk, és a megdicsőült szentek pásztoralják őket, s JHVH lesz az ő igazságuk. ÁMEN!

